

Любен Дилов

събрани съчинения том V

И НУМИНИКИ

Фантастичен
роман за деца
и подобни
на тях
същества

enthusiast

Любен Дилов

Нуми и Ники. Фантастичен роман за деца и подобни на тях същества

(Звездните приключения на Нуми и Ники. Фантастичен роман за деца и подобни на тях същества

До райската планета и назад. Другите приключения на Нуми и Ники)

©Любен Дилов, *автор*, 1980, 1983, 1995, 2018

©Владимир Тодоров, илюстрация на корицата, 2018

©Чавдар Гюзелев, оформление на корицата, 2018

©Чавдар Гюзелев, оформление на поредицата, 2018

©„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2018

Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2018

ISBN 978-619-164-289-2

Любен Дилов
събрани съчинения том V

И НУМИНИКИ

Фантастичен
роман за деца
и подобни
на тях
същества

enthusiast
София, 2018

ОБРАТНИЯТ ВКУС НА СИРЕНЕТО

Историята на Нуми и Ники би могла да се случи по всяко време. Разбира се, ако се беше случила вчера, освен разказа на Стариши, щяхме да имаме и куп клипчета, селфита и лайфизлъчвания, предаващи знаменитата първа среща между Николай Лудогорски и невероятното момиче с два мозъка Нуми. Но по времето, когато Любен Дилов описва тези събития, информацията се предаваше основно чрез едно уникално средство. Безжично, с практически неограничена батерия, напълно устойчиво на всякакви електромагнитни смущения, много траен носител на наистина неголяма по обем, но сигурна информация. Нарича се книга. Та това е книга, в която тук-там може да срещнете и разни необичайни словосъчетания като „пионерски лагер“ „ТНТМ“ и други, но в сравнение със „сирене, което има точно обратния вкус на сиренето“, те са безобидни. Винаги можете да питате някого, чийто първи телефон не е бил айфон, за да ви ги разясни. Те са лесно обясними и понякога тъжно-понятни, но пък далеч по-разбираеми от това защо всичко в нашата Вселена се върти наляво например. Още няма смислен отговор на този въпрос, а сериозните физици избягват да се занимават с понятия като ляво и дясно, или горе и долу. Както казва в една друга книга едно друго момче, приятел на симпатично мече с много малко ум: „Освен Северен и Южен, има и Източен, и Западен полюс, но, кой знае защо, хората не говорят за тях“.

В технологично отношение Старши се е придържал към авангардните представи на тогавашната наука, което е малко обезпокоително, защото във фундаменталното знание почти нищо не се е променило за близо петдесет години! Дори подпространствените скокове и влизането в черна дупка той определя като „малка смърт“, което си е напълно валидно и до днес. Тайнственият Малоголоталотим успешно минава напред и назад през събитийния хоризонт, напук на цялото ни модерно познание, и изобщо прави с времето каквото си иска, доказвайки, че то май е едно чисто човешко изобретение. А времето днес съдържа аспартам, оцветители, стабилизатори, емулгатори и почти никаква поука. Годиците, през които е написана историята на Ники и Нуми, съдържаха основно поука. Няма повече да ви разказвам за времето, когато е писана тази книга, защото нямам търпение да видя какво ще се случи, когато двете времена се смесят. Сигурен съм, че ще е необикновено пътешествие. От онези, при които, след като обиколиш целия свят, накрая намиращ себе си!

Любен Дилов-син

**ЗВЕЗДНИТЕ
ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА НУМИ И НИКИ**

ФАНТАСТИЧЕН РОМАН ЗА ДЕЦА
И ПОДОБНИ НА ТЯХ СЪЩЕСТВА

– Човек трябва много да знае, та да може и много да върва – каза Нуми.

– Ами! Обратното е – рече си Ники, докато се провираха в червата на загадъчния Малогалоталотим. – Вярват тия, дето нищо не знаят.

ПЪРВА ГЛАВА

1

ВМЕСТО УВОД – МАЛКО ГРАМАТИКА.
НИ ТИКВА, НИ КРУША, А ДУПКАТА
СИ Е ДУПКА

Сигурно всеки знае какво представлява недоразумението. Когато например двама си уговарят среща за девет часа, но единият е разбрал, че тя е за девет часа сутринта, а другият – за девет вечерта, и не се срещнат, тогава двамата си казват: „Стана недоразумение“ или „Получи се недоразумение“. Сякаш то става от само себе си или пък се получава по пощата като неочаквано и неприятно известие.

Думата е измислена за удобство и е много полезна. Иначе двамата ще почнат да се питат взаимно кой е виновният и непременно ще се скарат, а така си запазват възможността за нови срещи. И за нови недоразумения.

Тя произлиза от старославянската дума „разум“, но двете представки отпреде ѝ „не“ и „до“ ясно показват, че НЕ е ДО РАЗУМА работата. В нея се съдържа още съставката „мение“, което пък издава, че понякога е нужно и специално умение, да не разбереш какво са ти казали, та да можеш после с невинна мутричка да речеш: „Извинявай, стана недоразумение!“.

За подобно извинение е принуден да моли и авторът на тази книга, защото събитията в нея тръгват тъкмо от едно недоразумение. Това е неприятно, но той е безсилен да го промени. Ако не беше то, сигурно щяха да се случат съвсем други неща. Такива недоразумения се наричат съдбоносни, но те също стават или се получават. И при тях виновни няма.

Това съдбоносно недоразумение се случи в един съвсем делничен ден, някъде около обед, та в него участваха не повече от десетина души. Бяха все ученици от средните и горните класове и чудесно се забавляваха с мъничкия смешник и още по-смешните му приказки.

Дори гласът му издаваше, че едва ли е навършил и дванайсет години. Беше облечен в нещо като скафандър. Скафандърът светеше с метално звездното сияние на украшенията за елха. Щеше да бъде и елегантен, ако не го загрозяваше една доста големичка гърбица, ако и джобовете му не бяха толкова издути от кой знае какви интересни неща. Защото, известно е, че детските джобове никога не държат нищо излишно или безполезно. Само в джобовете на възрастния ще намериш всякакви боклуци като стари разписки, продупчени трамвайни билети и листчета с телефонни номера, които той отдавна е забравил на кого принадлежат.

През мътното стъкло на шлема се виждаше как човекото отчаяно криви уста. Сигурно му беше задушно в този тесен похлупак, но то търпеше, защото малобройната публика възнаграждаваше мъките му с весели закачки и щедър смях.

На гърдите на малкия космонавт висеше също такава метално-лъскава кутия. Той потупваше от време на време по нея и викаше на публиката си:

– Но защо вие не иска разбереш? Аз вярно друга цивилизация! Ето това апарат-преводач! Вие мене говори, аз вас говори, ние дружба и приятелство...

Естествено, на чуждите цивилизации е простено да говорят неправилно човешкия език. Чуждата цивилизация трябва да е много високо развита и преводаческите ѝ апарати да са съвсем съвършени, ако иска земните ученици да не ѝ се смеят. Особено ония ученици, които се надяват, че тъкмо този ден няма да ги изпитат по гра-

матика. Те винаги са най-жестоки спрямо грешките на другите. А Ники, единственият сред тези ученици, когото авторът познаваше лично, беше от тях.

– Много ти е кофти преводачът! – подвикна той на космонавтчето.

– Къде е тая цивилизация? – запита го друг след поредния взрив от смехове.

– О, много далеч! Аз не знам как вие казваш на тази звезда. Много далеч – отвърна космонавтчето и вдигна лъскавата си ръкавица към небето.

На него обаче не се виждаше друга звезда освен кроткото есенно слънце.

– А с какво си дошъл? С оная ли тиква? – отново се обади познатият на автора присмехульник.

Неговото истинско име беше Николай Лудогорски, но то звучеше толкова сериозно и внушително, почти като име на поет или на министър, та никои не се решаваше да нарича осмокласника с него. Казваха му просто Ники или Ники Лудото.

– С него. Това е Малогалоталотим – отвърна малкият космонавт и отново предизвика смях, защото превозното му средство не приличаше нито на ракета, нито на космически кораб, нито дори на летяща чиния.

Ако изобщо приличаше на нещо, то действително най-много на гигантска тиква. Само че без дръжка. Имаше си там и разните сиво-черни бразди и пъпки, също като на най-вкусните сортове тикви. Такава тиква да опечеш, ще стигне за цяло единно училище.

Тя лежеше пред входа на палатата, където се помещаваше ученическата изложба за научно и техническо творчество. От време на време по повърхността ѝ минаваше тръпка, сякаш тиквата беше жива и пулсираше, но то можеше да е и от вятъра, ако тя представляваше просто балон, поизпуснал част от въздуха си.

– Аз вярно друга цивилизация – настоя за кой ли път

лъскавото космонавтче, но зяпачите започваха вече да се отегчават.

Щом някой е решил да забавлява публиката на изложба за научно и техническо творчество, то поне да е с истинска ракета, а не с някакъв охлузен балон!

– Елате, аз покаже...

Тиквата обаче нямаше врата, нямаше и какъвто и да е отвор. Може би затова никой не тръгна към нея. Но пък и старият пазач не даде никому време да се опита да влезе там, където видимо не можеше да се влезе. Той се провикна още отдалеч с гласа на всички пазачи по света:

– Ей, кво става тука?

– Имаме гости от друга цивилизация – осведоми го някой, сторвайки му място в кръга около малкия смешник.

– От коя организация? – запита пазачът, но като видя смешника, възкликна: – Я! Ти кво прайш тука?

– Кво прайш? Кво прайш... – затрудни се преводаческият апарат на космонавтчето и пак настоя на еднообразното си твърдение. – Аз друга цивилизация.

Пазачът обаче се разсърди.

– Ти мене на мезе ли ме земаш бе!

– На мезе?... На мезе?... Какво е мезе?

– Ей, хулиган – пристъпи застрашително пазачът. – Тебе кой ти разреши да прайш тука разни маймунджилъци?

– Маймун... маймун... Аз не разбира вас! – призна си преводаческият апарат.

Публиката се развесели отново, като пред нов номер в увеселителната програма.

– Пък аз ще ти дам да разбереш – закани се пазачът, но се спря в заканата си, защото едва сега съгледа и тиквата, макар тя да беше толкова голяма. Известно е, че повечето пазачи по света не са добре с очите. – А това кво е? Ти ли си го домъкнал? Ей, обирай си крушите,

щото че си изпатиш! Нема да пречиш тука на посетителите да гледат.

Той не каза „обирай си тиквите“ не заради късогледството си, а защото тиквата междувременно се бе издължила нагоре и сега приличаше повече на гигантска презряла круша.

– Слушай бе! – продължи пазачът по-сговорчиво и с известен респект пред странната круша. – Аз човешки те запитах: кой ти разреши да правиш тук представлението? От кой кръжок си? От коя организация?

Човешките му въпроси не дадоха резултат. Смешникът си знаеше своето:

– Аз не организация, аз цивилизация! Аз иска покаже на земни деца...

– Добре бе, добре – присмя му се сега и пазачът. – Ама разрешение имаш ли? Немаш? През комисията мина ли си? Не си...

– Заведете мене комисия! – примоли се космонавтчето и за повече убедителност навярно тупна с ръка по кутията-преводач. Така се тупа върху повредено радио, когато искаш да проговори.

Пазачът възтържествува и злорадството му заприлича на част от стихотворение:

– Комисията вече мина. Че остайш номеро си за догодина.

Децата обаче го защитиха:

– Не го пъди бе, чичо! Така е по-весело...

– Тука да не е цирк или луна-парк! Национална изложба е това – скастри ги пазачът и заповяда: – Айде, фъс! И как само си го домъкнал това чудо, гяволе!

– Фъс!... Фъс... Гяволе... Гяволе?... – заповтаря объркано космонавтчето и с това окончателно вбеси стария пазач, решил, че му се подиграват.

Той награби космонавтчето с грамадната си лапа под шлема, повдигна го, сякаш вдигаше котка за врата – тол-

кова леко се оказа то – и го хвърли към тиквата круша. А тя пък внезапно смени и цвета си. Стана гневно оранжева, запулсира силно, повърхността ѝ се опъна, после цялата тя се издължи нагоре.

Малкият космонавт залитна край нея, падна на едното си коленце, рипна от земята и изчезна. Да, той наистина изчезна от Земята, защото никой повече не го видя на нея. Нито врата се отвори пред него, нито люк някакъв, каквито имат космолетите. Тиквата, която не приличаше вече нито на тиква, нито на круша, а се изви-сяваше нагоре като бързо растяща краставица, направо го погълна. Миг след това тя се откъсна от асфалта и се заби право в бледото есенно небе.

– Яяяя! – смаяха се децата.

Пазачът изохка и се хвана за собствения си врат със същата ръка, с която бе захвърлил космонавтчето. И дълго се държа така, сякаш се боеше да не го прекърши, вдигайки главата си все по-нагоре. Там обаче нямаше вече и следа от загадъчната тиква-круша-краставица. Само на мястото, където бе лежала, зееше грамадна дупка. От яд ли, или пък за да набере сили да отлети към далечните светове, тя бе отнесла със себе си не само асфалта, но и пясъка, и камъните под него.

По-късно учени от целия свят щяха да се събират около тази дупка. Щяха да я мерят, да вземат проби за изследване, да надничат в нея ту оттук, ту оттам. Но от която и страна да я гледаш, дупката си е дупка и не може да ти отговори нищо повече от това, че е дупка.

Виж, Космосът, казват, бил пълен с някакви други дупки. Учените ги наричат „черни дупки“ и разправят какви ли не страхотии за тях. Но щом още никой не е надниквал там да види какво има и въпреки това си приказва каквото си ще, защо и ние да не си съчиняваме каквото си щем!

Любен Дилов
НУМИ И НИКИ
Фантастичен роман за деца и подобни на тях същества

Редактор *Любен Дилов-син*
Илюстрация на корицата *Владимир Тодоров*
Художник *Чавдар Гюзелев*
Коректор *Людмила Стефанова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание
Формат 60×90/16
Печатни коли 23

ISBN 978-619-164-289-2

Издава

enthusiast

*Запазена марка на „Алто комуникайшънс
енд пблшинг“ ООД*
София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *J Point Plus*

Любен Дилов (25.XII.1927 – 10.VI.2008) е определян от писателите Аркадий Стругацки, Станислав Лем и Фредерик Пол като „един от десетте най-ярки представители на философската научна фантастика“. Автор е на повече от 40 романа и сборника с повести и разкази, преведени на основните европейски езици, на японски и китайски в общ тираж от над 3½ милиона екземпляра. Носител е на множество национални и европейски награди, сред които и „Еурокон“ (1976) за романа „Пътят на Икар“. Тънката ирония и често парадоксалният му социален критицизъм дават основание на мнозина да отбелязват, че фантастичният жанр е просто находчив опит Дилов да маскира истинските си прозрения за обществото в България по времето на комунизма. Той е от малцината български писатели, които непосредствено след 10 ноември 1989 г. изваждат няколко от т.нар. „ръкописи в чекмедже“ – трудове, за които е смятал, че е невъзможно да бъдат издадени по време на режима.

www.enthusiast.bg

9 786191 642892

22 лв.

